

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 19523/13
03.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Дирекције за грађевинског земљиште и изградњу Београда ЈП, Београд, Његошева 84 против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења туженог органа број 465-02-00213/2003-07 од 21.10.2013. године, уз учешће заинтересованих лица А.А. из ...,, Б.Б. из ...,, В.В. из ...,, Г.Г. из ..., и Д.Д. из ...,, чији су заједнички пуномоћници Горан Нинић и Оливер Лукаја, адвокати из Београда, Црвено Барјаче 9, у предмету експропријације, након закључене усмене јавне расправе 01.06.2016. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, број 465-02-00213/2003-07 од 21.10.2013. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против допунског решења Одељења за имовинско правне, грађевинске и комунално стамбене послове Градске општине Савски венац број 465-38/2011-IV-01 од 01.04.2013. године, којим се допуњује у ставу I диспозитива правноснажно решење Одељења за послове привреде и буџета СО Савски венац у Београду 05 УП.12120 и 12122/69 од 30.09.1969. године, тако што се после алинеје 1 додају алинеје 2, 3 и 4 које гласе: Престаје право коришћења В.В., А.А., Б.Б., сви из ... у идеалном делу од по 1/6, Г.Г. и Д.Д. Из ..., са по 1/4 идеалног дела, као правним следбеницима земљишнокњижних власника покојног Ћ.Ћ. из ... са по 1/2 и покојног Е.Е. из ... са 1/4 идеалних делова, на изграђеном градском грађевинском зељишту у државној својини Републике Србије, на кп.бр. ... КОБ-6 површине 391,8 м² старог премера којој одговара кп.бр. ... КО Савски венац површине 308 м² новог премера, у улици ... број ... у Београду, у корист Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП. У истом диспозитиву одређено је да ће се по правноснажности решења утврђивати право на накнаду у посебном поступку у складу са одредбама Закона о експропријацији ("Сл. гласник РС" бр. 53/95 и 20/09), као и да ово решење, по правноснажности, представља правни основ за укњижбу на

означеним катастарским парцелама.

Тужбом поднетом Управном суду 12.12.2013. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога, истичући да је доношењем првостепеног допунског решења повређена одредба члана 25. Закона о експропријацији, јер је ово решење донето на захтев физичких лица која нису легитимисана за подношење захтева, имајући у виду да је наведеном одредбом прописано да предлог за експропријацију може поднети корисник експропријације, тек пошто је у складу са законом утврђен јавни интерес, а што је и став потврђен пресудом Врховног суда Србије У. 10657/07 од 22.10.2009. године, коју је тужилац у жалбеном поступку доставио. Истиче да су због непостојања јавног интереса као обавезног претходног законског услова за доношење ожалбеног решења повређене и одредбе чл. 1., 2., 20., 25. и 27. Закона о експропријацији, што решење чини ништавим у смислу одредби члана 29. став 4. истог закона. При томе сматра да је неосновано позивање на јавни интерес утврђен у моменту доношења решења о експропријацији 05 УП.бр. 12120 и 12122/69 од 30.09.1969. године, из разлога што су по важећем Закону о експропријацији у моменту доношења решења о експропријацији 1969. године, непокретности у Ситничкој број 5 експроприсане ради изградње ауто-пута, у складу са урбанистичко техничким условима Урбанистичког завода, те би крајњи корисник експропријације и странка у том поступку била Република Србија, односно Републичка дирекција за путеве. Указује да је првостепени орган пропустио да утврди и намену спорног земљишта по сада важећем планском акту, јер је према налазу судског вештака, прибављеном за потребе предмета, катастарска парцела 693 КОБ-6 у складу са Регулационим планом просторне целине Дедиње (“Службени лист града Београда” број 1/2000), предвиђена за изградњу зграда високог стандарда становања типа ретке изграђености, те Дирекција не може бити странка ни у поступку изузимања, имајући у виду да су, према оснивачком акту, у надлежности Дирекције обављање послова за рачун Града Београда, а престанак права коришћења земљишта може се утврдити само у корист Града Београда. Како спорно земљиште више не представља површину јавне намене, то више не постоје ни законски услови за изузимање земљишта применом важећих закона из области експропријације, односно Закона о планирању и изградњи. По мишљењу тужиоца, уколико су испуњени услови да се посебним актом утврди у управном поступку престанак права коришћења спорне катастарске парцеле, исти је могао бити утврђен само у корист општине Савски венац, која је вршила привођење намени ове парцеле. Како је доношењем решења о експропријацији престало право коришћења земљишта бившим власницима експроприсаног објекта на земљишту под зградом и земљишту за њену редовну употребу, по мишљењу тужиоца није било услова за доношење допунског решења којим се утврђује престанак права коришћења парцеле, јер је решењем о експропријацији у целисти решен статус и објекта и самог земљишта. Тужилац указује да је доносећи допунско решење првостепени орган управе направио и потпуну конфузију у погледу странака, бројева парцела, њихових површина и крајњих корисника, због чега је диспозитив нејасан, неразумљив и неизвршив. Ово због тога јер је неспорно да је катастарска парцела ... КОБ-6 према изводу ЗКУЛ ... имала површину од 309,80 м², а првостепеним решењем је наведено да је површина исте 391,8 м². Такође према извршеном упису у важећи лист непокретности за КО Савски венац као носиоци права коришћења на катастарској парцели број 10693 уписани су Ђ.Ђ., Е.Е. и Г.Г., при чему је правни следбеник Дирекције за изградњу и реконструкцију града, по чијем захтеву и у чију корист је вршена експропријација, Завод за изградњу града Београда, па није јасно како је у допунском решењу као крајњи корисник означена Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда, без било каквих доказа о правном следбеништву. У диспозитиву допунског решења се не наводи ни сврха утврђеног престанка права коришћења,

а увод решења не садржи правне прописе на основу којих је решење донето. Са изнетих разлога тужилац предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Заинтересована лица, у одговору на тужбу достављеном Управном суду 06.05.2014. године, оспоравају све наводе тужбе, укажујући да су наводи тужиоца супротни наводима које је тужилац истицао у поступку по тужби против решења туженог број 465-02-00213/2003-07 од 24.06.2004. године, а у пресуди У 3157/04 од 14.07.2005. године, донетој од стране Врховног суда Србије по наведеној тужби тужиоца, суд указује управо на битну чињеницу намене земљишта у моменту експропријације, а не садашњу или намену земљишта након делимично спроведеног поступка експропријације. Сматра да истицање тужиоца да је дошло до повреде члана 25. Закона о експропријацији, представља правни нонсенс тужиоца, јер се овде ради о допунском решењу, а не о новом решењу и новом поступку експропријације. Овим допунским решењем само се окончава поступак експропријације започет по захтеву корисника експропријације и по утврђивању јавног интереса, и то само за онај део који није окончан утврђивањем престанка права коришћења на земљишту за правне претходнике заинтересованих лица. Како осталим наводима тужбе тужилац не доводи у сумњу законитост оспореног решења, заинтересована лица предлажу да суд тужбу одбије као неосновану, а тужиоца обавезе да заинтересованим лицима надокнади трошкове поступка по АТ и ТТ у року од 15 дана са законом предвиђеном законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде до исплате под претњом принудног извршења и то за састав одговора на тужбу за пет заступаних лица 126.000,00 динара и судску таксу.

Тужени орган је у одговору на тужбу достављеном Управном суду 31.03.2014. године остао у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), одржао усмену јавну расправу дана 01.06.2016. године у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованих лица адвоката Лукаја Оливера, а у одсуству уредно позваног туженог органа, све у смислу одредбе члана 38. Закона о управним споровима.

По разматрању списка предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, као и речи пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованих лица на одржаној усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Основано се наводима тужбе указује на повреде правила поступка учињене у доношењу оспореног решења.

Из образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган, доносећи ожалбено решење у извршењу решења туженог органа број 465-02-00213/2003-07 од 23.09.2011. године, на две спроведене расправе одржане 29.02. и 19.04.2012. године, саслушао подносиоце захтева (овде заинтересована лица) који су одустали од захтева за поништај решења о експропријацији Одељења за послове привреде и буџета СО Савски венац у Београду 05 УП бр. 12120 и 12122/69 од 30.09.1969. године, а предложили утврђивање престанка права коришћења на кп.бр. ... КОБ-6 на којој је овим решењем експроприсана кућа кућни број ... у улици ... и једна зграда. Увидом у наведено решење о експропријацији утврђено је да посебном одредбом у диспозитиву истог није наведено да тадашњим власницима експроприсаних објеката престаје право коришћења на предметној

парцели која је национализована 26.12.1958. године, даном ступања на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта. Даљим увидом у списе предмета утврђено је да је наведено решење о експропријацији донето на основу члана 24. Закона о експропријацији, и на основу све потребне документације, између осталог и на основу претходно утврђеног општег интереса за изградњу ауто-пута. Након извршеног увида у решење 03/2 број УП-13462/69 од 13.11.1969. године, утврђено је да се Дирекцији за изградњу и реконструкцију града Београда, Његошева број 84-86, као кориснику земљишта, дозвољава рушење свих објеката на предметној парцели број ... КОБ-6, а по исељењу станара и да је тим решењем констатовано да је тој дирекцији решењем 03 број 12120 (није наведен датум када је исто донето) додељено право коришћења кп.бр. ... КОБ-6. Даљим увидом у списе предмета као и у лист непокретности број ... КО Савски венац, утврђено је да ниједно од донетих решења није спроведено у корист корисника експропријације, односно Дирекције за изградњу и реконструкцију града, Његошева број 84-86. С обзиром да су правноснажним оставинским решењем Општинског суда у Обреновцу О.бр. 353/85 од 20.12.1985. године, утврђени законски наследници иза покојног Животе Лукића, а правноснажним оставинским решењем Четвртог општинског суда у Београду IX-О.бр. 1233/89 од 15.03.1989. године, утврђени наследници иза покојног Е.Е. као и да су сви објекти на предметној парцели порушени 1970. године, а станари расељени након споразума о врсти и облику накнаде за експрописане непокретности, тужени орган је нашао да није решено питање престанка права коришћења на кп.бр. ... КОБ-6 и да је првостепени орган, након што је утврдио да кп.бр. ... КОБ-6 одговара кп.бр. ... КО Савски венац, а по предлогу законских наследника ранијих сопственика експрописаних непокретности, правилно донео првостепено решење применом одредбе члана 206. став 1. Закона о општем управном поступку.

По оцени Управног суда изложени наводи и закључак туженог органа не могу се прихватити као правилни.

Одредбом члана 206. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" број 30/10), прописано је да ако орган није решењем одлучио о свим питањима која су била предмет поступка, он може, по предлогу странке или по службеној дужности, донети посебно решење о питањима која донесеним решењем нису обухваћена (допунско решење). Ако предлог странке за доношење допунског решења буде одбијен, против закључка о томе допуштена је посебна жалба (став 1.). Ако је предмет већ довољно расправљен, допунско решење може се донети без поновног спровођења посебног испитног поступка (став 2.). Допунско решење сматра се у погледу правних средстава и извршења као самостално решење (став 3.).

Из списка предмета није спорно да је допунским решењем првостепеног органа допуњено у ставу I диспозитива правноснажно решење Одељења за послове привреде и буџета СО Савски венац у Београду 05 УП. број 12120 и 12122/69 од 30.09.1969. године, којим се експропришу у потпуности уз накнаду и преносе у корист Дикреције за изградњу и реконструкцију града, у сврху изградње ауто-пута: -кућа к. Број ... у улици ... са кућиштем и једном зградом која се налази на катастарској парцели број ..., ЗКУЛ ..., КОБ 6, земљишно књижно власништво Ђ.Ђ. Из ... са ½ и Е.Е. и Г.Г., обоје из ... са по ¼ идеалних делова. Ставом II диспозитива овог решења одлучено је да ће кориснику експропријације предати у посед наведене непокретности по правноснажности овог решења, а пошто се од стране овог одељења обезбеде докази о вредности непокретности. Наведено решење донето је применом члана 23. до 30. Закона о

експропријацији, који је био на снази 1969. године, у време доношења овог решења. Из образложења првостепеног допунског решења произлази да је првостепени орган ово решење донео позивајући се на одредбу члана 12. Закона о експропријацији (“Службени гласник РС” број 53/95 и “Сл. лист СРЈ” број 16/2001 и 20/09) који је био на снази у време подношења захтева-предлога за доношење допунског решења овде заинтересованих лица 17.02.1999. године, а којим је у ставу првом прописано да експропријацијом грађевинског објекта на грађевинском земљишту у државној, односно јавној својини, сопственику таквог објекта престаје право коришћења земљишта под објектом и земљишта које служи за његову редовну употребу, а ставом другом истог члана закона прописано је да за земљиште на коме је престало право коришћења раније сопственик тог земљишта има право на накнаду, уколико му накнада раније није исплаћена. Имајући у виду да је ранијим сопственицима односно њиховим правним следбеницима фактички престало право коришћења на катастарској парцели ... ЗКУЛ ..., КОБ 6 старог премера, којој одговара катастарска парцела 10693 КО Савски венац, доношењем решења Одељења за послове привреде и буџета СО Савски венац у Београду 05 УП број 12120 и 12122/69 од 30.09.1969. године, а да то није констатовано у самом решењу, а ни касније посебним решењем није одлучено о престанку права коришћења предметне катастарске парцеле у улици ... број ... у Београду и није одређена накнада за престанак права коришћења, именовани нису могли да траже накнаду која им припада јер не поседују извршни наслов на основу кога би накнада могла бити одређена и исплаћена, како то констатује првостепени орган у образложењу допунског решења. У складу са наведеним, овај орган је утврдио да нема извршног наслова за промену уписа корисника спорне катастарске парцеле у листу непокретности РГЗ Службе за катастар не покретности број 1433, са ранијих корисника у корист Дирекције за изградњу и реконструкцију града Београда, односно Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу ЈП, у корист које је извршена експропријација у сврху изградње ауто пута. С обзиром да решењем о експропријацији Одељења за послове привреде и буџета СО Савски венац у Београду 05 УП број 12120 и 12122/69 од 30.09.1969. године није утврђен престанак права коришћења на катастарској парцели 693 ЗКУЛ 293 КОБ 6 старог премера којој одговара катастарска парцела ... КО Савски венац новог премера и да су у катастру непокретности за ове катастарске парцеле остали уписани ранији земљишно књижни корисници, а не Дирекција за изградњу и реконструкцију, односно Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу града Београда ЈП, ради уписа у катастру непокретности и ради остваривања права на накнаду за одузето право коришћења на изграђеном градском грађевинском земљишту на наведеној катастарској парцели, првостепени орган је утврдио да су испуњени услови за доношење допунског решења сагласно цитираним одредбама члана 206. Закона о општем управном поступку, па је у смислу одредбе члана 12. Закона о експропријацији (“Службени гласник РС” број 53/95 и “Службени лист СРЈ” број 16/2001) донео допунско решење, за које је тужени орган у оспореном решењу констатовао да је правилно и на закону засновано.

Имајући у виду цитирану одредбу члана 206. Закона о општем управном поступку, као и чињеницу да је решење којим, по наводима првостепеног и туженог органа, надлежни орган није одлучио о свим питањима која су била предмет поступка, донето применом Закона о експропријацији који је био на снази 1969. године, Управни суд налази да првостепени орган допунско решење није могао да заснује на одредбама Закона о експропријацији из 1995., 2001. и 2009. године, који је био на снази у време подношења предлога овде заинтересованих лица за доношење допунског решења 17.02.1999. године, већ је допунско решење о евентуално нерасправљеним питањима која су била предмет поступка окончао правноснажним решењем из 1969. године, морао да расправи и о

овим питањима одлучи применом Закона о експропријацији који је био на снази 1969. године, након што претходно оцени која су питања, по одредбама тог закона, требала да буду предмет одлучивања у спроведеном поступку експропријације, а о којим питањима није одлучено сагласно одредбама тог закона, правноснажним решењем из 1969. године, на које се односи допунско решење.

Како наведене пропусте првостепеног органа тужени орган није отклонио у оспореном решењу, нити су ови пропусти могли бити отклоњени на расправи одржаној пред Управним судом 01.06.2016. године, Управни суд је тужбу уважио и оспорено решење поништио, налазећи да је засновано на повредама правила поступка која су дужни да отклоне управни органи у поновном управном поступку, тако што ће, сагласно примедбама суда изнетим у овој пресуди, оценити испуњеност услова за доношење допунског решења у конкретној управној ствари, у складу са важећим материјалним прописима у односу на питања о којима се у конкретном случају одлучује.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, након одржане јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитва пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима.

Суд је одбио као неоснован захтев заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора, опредељених на усменој јавној расправи од стране пуномоћника заинтересованих лица, с обзиром на успех заинтересованих лица у овом управном спору и одлучио као у ставу II диспозитва пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом члана 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.06.2016. године, 14 У. 19523/13

Записничар
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа – судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ/АМ